

Ocena rozprawy na stopień doktora nauk medycznych lek. med. Leszka Smorąga pt. „Ocena jakości życia i nasilenia zaburzeń depresyjnych u pacjentek z rozpoznaniem raka trzonu macicy i raka jajnika po przebytych leczeniu uzupełniającym” przygotowana na zlecenie Dziekana Wydziału Wojskowo-Lekarskiego Uniwersytetu Medycznego w Łodzi.

Temat jakości życia i współwystępowania zaburzeń depresyjnych i/lub lękowych u osób dotkniętych poważnymi chorobami somatycznymi jest coraz częściej podejmowany w różnych opracowaniach naukowych. Dotyczy to także chorób nowotworowych, które z racji przebiegu i często niepomyślnego rokowania w sposób szczególny dotyczą sfery życia psychicznego. Ciągłe zainteresowanie badaczy tą problematyką pokazuje jednak, że istnieje wiele zagadnień wartych eksploracji naukowej, tym bardziej jeśli uzyskane wyniki będą miały znaczenie praktyczne i będą służyły poprawie dobrostanu chorego.

Tematyka pracy doktorskiej lek. Leszka Smorąga ma swoją specyfikę bowiem odnosi się do nowotworów typowo kobiecych, występujących relatywnie często i obarczonych ciągle wysokim wskaźnikiem umieralności. Dlatego ocena wymiaru psychologicznego doświadczenia choroby i ewentualnych konsekwencji psychopatologicznych jest jak najbardziej uzasadniona i otwiera też możliwość implikacji klinicznej.

Zasadniczym celem pracy była ocena oraz porównanie jakości życia i stopień nasilenia zaburzeń depresyjnych u pacjentek z rozpoznaniem raka trzonu macicy i raka jajnika leczonych operacyjnie, a następnie poddanych leczeniu uzupełniającemu radioterapią lub chemioterapią. Hipotezy zerowe pracy zakładały: a) istnienie różnic pomiędzy jakością życia kobiet z rakiem trzonu macicy i rakiem jajnika i ich zależność od występowania zaburzeń depresyjnych; b) zależność pomiędzy stopniem nasilenia zaburzeń depresyjnych a jakością życia u pacjentek z rozpoznaniem raka trzonu macicy i raka jajnika; c) obecność

charakterystycznych czynników socjodemograficznych i psychospołecznych mających wpływ na obniżenie jakości życia kobiet z rakiem trzonu macicy i rakiem jajnika.

Konstrukcja pracy jest „klasyczna” została ona podzielona na część teoretyczną, badania własne, omówienie wyników, wnioski i wykaz piśmiennictwa. Kończącą część stanowią streszczenie oraz załączniki: zastosowane w badaniu narzędzia pomiarowe i pozytywna decyzja Komisji Bioetyki. Brakuje wprowadzić streszczenia w języku angielskim, ale nie jest to niezbędny warunek jeśli doktorant zamierza szybko opublikować wyniki swojego badania. W pracy zachowane są właściwe proporcje pomiędzy rozdziałem wprowadzającym a badaniami własnymi. Każda z sekcji teoretycznych przedstawiona jest syntetycznie, zawierają one wystarczające informacje dotyczące tematyki pracy z odpowiednio dobranym, aktualnym i właściwie cytowanym piśmiennictwem.

Do badania przeprowadzonego w Świętokrzyskim Centrum Onkologii w Kielcach włączono – na zasadach losowego doboru - 164 kobiety u których rozpoznano raka trzonu macicy (118 osób) i raka jajnika (46 osób). Wszystkie uczestniczki badania wyraziły świadomą zgodę na udział w badaniu, ale z powodu nie spełnienia kryteriów lub braku zwrotu kwestionariuszy analizą objęto 149 osób. Wyosobnione grupy różniły się liczebnością, ale nie miało to większego znaczenia dla analizy wyników z uwagi na losowość doboru uczestniczek badania.

Narzędzia zastosowane do oceny jakości życia i samooceny depresji zostały właściwie dobrane, a uzyskane wyniki zinterpretowano zgodnie z obowiązującymi regułami przy wykorzystaniu adekwatnych metod statystycznych. Piśmiennictwo jest reprezentatywne dla tematyki badania i jest właściwie cytowane w tekście pracy.

Uzyskane wyniki pozwoliły na sformułowanie wniosków, z których za najważniejsze można uznać potwierdzenie odwrotnie proporcjonalnej zależności pomiędzy nasileniem zaburzeń depresyjnych, a jakością życia kobiet z rozpoznaniem raka trzonu macicy i raka jajnika oraz

wskazanie na podstawowe wskaźniki pogorszenia jakości życia, takie jak zaawansowany wiek, zła sytuacja materialna i występowanie niektórych objawów somatycznych.

Konkludując stwierdzam, że Doktorant przeprowadził wartościowe badanie naukowe. Wykazał przy tym umiejętności organizowania procesu badawczego. Prawidłowo zaplanował badanie, umiejętnie wykonał je, właściwie przedstawił i skomentował wyniki oraz krytycznie sformułował wnioski. Rozwiązał więc wybrane przez siebie zagadnienie badawcze za pomocą metody naukowej, uzyskując interesujące wyniki, mogące mieć także wartość praktyczną. Wnoszę zatem o dopuszczenie jej Autora, lek. Leszka Smorąga do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

Wrocław, 14 sierpnia 2014 r.

